

ศิลาจารึกจากเวคายนู

ศาสตราจารย์ หม่อมเจ้าสมุทรทิศ ดิศกุล

ทรงเรียบเรียงจากภาษาฝรั่งเศสของ

ศาสตราจารย์ จอง ฟีลลิโอซาด์

วัตถุประสงค์การเผยแพร่ : (Jean Fillozat)

เพื่อการศึกษาเท่านั้น For Educational

ศิลาจารึกหลักนี้เป็นศิลาจารึกภาษาสันสกฤตที่เก่าที่สุดที่ค้นพบในแหลมอินโดจีนและหมู่เกาะอินโดนีเซีย และด้วยเหตุนี้จึงมีนักปราชญ์ต่าง ๆ ได้กล่าวขวัญถึงเป็นจำนวนมาก ในวารสารของสำนักฝรั่งเศสแห่งปลายบูรพทิศ (Bulletin de l'Ecole Française d'Extrême-Orient) เล่มที่ ๕๕ พ.ศ. ๒๕๑๒ (ค.ศ. ๑๙๖๙) ศาสตราจารย์ จอง ฟีลลิโอซาด์ นักปราชญ์ฝรั่งเศส ได้นำจารึกหลักนี้มากล่าวถึงอีกครั้งหนึ่ง ดังข้าพเจ้าจะขอเก็บใจความมาเล่าสู่กันฟังดังต่อไปนี้

ศาสตราจารย์ ฟีลลิโอซาด์ได้กล่าวว่า ศาสตราจารย์แบร์แกเนีย (Bergaigne) ได้ตีพิมพ์จารึกจากเวคายนูขึ้นเป็นครั้งแรกใน พ.ศ. ๒๔๓๖ โดยเรียกว่าจารึกจากเมืองฉวาทรง ความจริงจารึกนี้ก็ค้นพบในบริเวณเมืองฉวาทรงจริง ๆ ก็คือค้นพบที่หมู่บ้านเวคายนูในเขตเมืองฉวาทรง และปรากฏว่าได้

ค้นพบในบริเวณกองอิฐขนาดใหญ่ ขนาดอิฐประมาณ ๑๘×๓๕×๐.๘ ซม. ซึ่งแสดงว่าที่ตรงนั้นคงจะเป็นซากโบราณสถาน

ในขั้นต้นก็คิดว่าจารึกหลักนี้คงเป็นของอาณาจักรจัมปา เพราะค้นพบในดินแดนซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของอาณาจักรจัมปาสมัยโบราณ แต่ใน พ.ศ. ๒๔๗๐ ศาสตราจารย์ ฟิโนต์ (Finot) นักปราชญ์ฝรั่งเศสอีกท่านหนึ่งก็กล่าวแนะว่าจารึกหลักนี้คงเป็นของอาณาจักรที่เคยเป็นประเทศราชขึ้นต่ออาณาจักรพุนันและต่อมาอาณาจักรนี้อาจจะตกมาขึ้นอยู่กับอาณาจักรจัมปา อย่างไรก็ตามก็ยังมีข้อสันนิษฐานว่าจารึกนี้เป็นของอาณาจักรพุนันเอง และสถานที่พบนี้อาจจะเป็นสถานที่ตั้งดั้งเดิมของจารึกด้วย ปรากฏว่าจารึกหลักนี้สลักบนหินแกรนิต สูงกว่า ๒.๗๐ เมตร กว้าง ๖๗ ซม. เป็นเสารูปสี่เหลี่ยมกว้าง ๗๒ ซม. และหนา ๖๗ ซม. ด้านบนของเสาได้แตกหักออก และจารึกบนด้านหลังก็หายไป ๕ บรรทัด จารึก

บนด้านข้างด้านซ้ายได้หายไป ๗ บรรทัด ส่วนบนด้านข้างด้านขวานั้นคงเหลืออักษร แต่เพียงบางตัวเท่านั้น

ตัวอักษรที่จารึกมีขนาดใหญ่มาก ประมาณความสูงถึงราว ๔ ซม. ตัวอักษรเหล่านี้คล้ายคลึงกับตัวอักษรบนจารึกของ รุทราทามัน (Rudradāman) ที่กิรินนร (Girnar) และของวาสิษฐีบุตร (Vāsiṣṭhiputra) ที่กันเหรี (Kanheri) ซึ่งมีอายุอยู่ในพุทธศตวรรษที่ ๗-๘ เหตุนี้จารึกที่ไวคานูจึงไม่อาจสลักหลังไปกว่าพุทธศตวรรษที่ ๘-๘ ได้

อายุของจารึกที่กล่าวมาข้างต้นเป็น ความเห็นของศาสตราจารย์แบร์แกเนย์ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมึนกับปราชญ์อื่น ๆ กล่าวคือ คำว่า บ้างคงต่อไปนี้คือ ศาสตราจารย์มาจุมดาร์ (R.C. Majumdar) แม้จะยอมรับอายุของตัวอักษร แต่ก็กล่าวว่า มีตัวอักษรอยู่ ๒ ตัวในจารึกที่ไวคานูซึ่งไม่เหมือนกับตัวอักษรของรุทราทามันและวาสิษฐีบุตร ท่านเห็นว่า ลักษณะหลายอย่างของตัวอักษรในจารึกที่ไวคานูคล้ายคลึงกับตัวอักษรในจารึกของราชวงศ์กุษาณะ เหตุนี้ตัวอักษรในจารึกที่ไวคานูคงมาจากภาคเหนือของประเทศอินเดีย และชาวอินเดียที่มาตั้งหลักแหล่งลงเป็นครั้งแรกในแหลมอินโดจีนก็คงมาจากภาค

เหนือของประเทศอินเดียด้วย เรื่องนี้ศาสตราจารย์ชาวอินเดียอีกท่านหนึ่ง คือ นิลกันตะ ศาสตรี (K.A. Nilakanta Sastri) ได้คัดค้านสมมติฐานดังกล่าว และได้กล่าวด้วยว่าจารึกจากไวคานูนี้เก่ากว่าจารึกภาษาสันสกฤตของพระเจ้าภัทรวรมัน ซึ่งค้นพบในประเทศจัมปาและจารึกภาษาสันสกฤตของพระเจ้ามูรขมัน ซึ่งค้นพบในเกาะบอร์เนียว เรื่องนี้ศาสตราจารย์ฉหับรา (Chhabra) ชาวอินเดียอีกท่านหนึ่งก็เห็นพ้องด้วย

อย่างไรก็ตามยังมีชาวอินเดียอีกท่านหนึ่งคือ นายสิรคาร์ (D.C. Sircar) ได้กล่าวว่าจารึกจากไวคานูอยู่ในสมัยหลัง คือไม่เก่าไปกว่า พ.ศ. ๘๕๐-๙๐๐ หรืออาจอยู่หลังกว่านั้น ทั้งนี้โดยการอ้างเหตุผลว่าภาษาสันสกฤตนั้นได้นำมาใช้แทนภาษาปรากฤตในศิลาจารึกตั้งแต่ราว พ.ศ. ๙๐๐ เท่านั้น และวสันตคิลกฉน์ท์ซึ่งใช้อยู่ในจารึกจากไวคานูนั้นก็ใช้กันโดยทั่วไปตั้งแต่สมัยราชวงศ์คุปตะลงมา เรื่องนี้ศาสตราจารย์ ยอร์ช เซปเตลส์ ได้คัดค้านและได้กล่าวว่าพระเจ้าศรีมาระในจารึกจากไวคานูนั้นก็ตรงกับพระเจ้าพันเซะมัน (Fan Che-man) ในจดหมายเหตุจีน ซึ่งกล่าวว่าขึ้นครองราชย์ราว พ.ศ. ๗๕๐ นายสิรคาร์ได้เขียนบทความยาวถึงความ

เห็นเติมของเขานีก ซึ่งนายคัสปาร์ดอน (Gaspardone) ก็ได้สนับสนุน และเห็นว่าพระเจ้าศรีมาระและพันเซมมันเป็นคนละองค์ อย่างไรก็ตามนายกัลยาณ กุมาร สรรกร (Kalayan Kumar Sarkar) ก็ได้สนับสนุนความเห็นของศาสตราจารย์เซเคส์ และกล่าวด้วยว่าจารึกภาษาสันสกฤตในประเทศอินเดียนั้นได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ราวพุทธศตวรรษที่ ๗ และได้แต่งเป็นฉันท์แล้ว

นายกมลเสวร ภัตตจริยะ (Kamleshwar Bhattacharya) ได้ศึกษาถึงตัวอักษรในจารึกจากไวคาณ และได้กล่าวว่าตัวอักษรจากจารึกเหล่านั้นไม่เฉพาะแต่ใกล้เคียงกับจารึกของรุทรามันที่แคว้นคุชราตเท่านั้น แต่ยังคล้ายกับจารึกที่นาการชุนิ โภณฑะทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศอินเดียด้วย ด้วยเหตุนี้ นายภัตตจริยะ จึงกล่าวว่าจารึกที่ไวคาณ สลักขึ้น ในระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๘-๙ และใช้ตัวอักษรของอินเดียฝ่ายใต้ อย่างไรก็ตามศาสตราจารย์ ฟิลลิโอซาคต์ เห็นว่าตัวอักษรในจารึกที่ไวคาณ คล้ายคลึงกับตัวอักษรในจารึกของรุทรามันที่แคว้นคุชราตทางทิศตะวันตกของประเทศอินเดียมากกว่า นอกจากนี้ศาสตราจารย์ ฟิลลิโอซาคต์ยังแสดงความเห็นเสริมอีกว่าท่านยอมรับเรื่องอายุ

ของจารึกที่ไวคาณซึ่งศาสตราจารย์แบร์แกเนย์ ได้กล่าวไว้ คือระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๗-๘ แต่ท่านก็เห็นว่าเรื่องที่มาของตัวอักษรนี้ยังไม่แน่ชัด ทั้งนี้เพราะเหตุว่าจารึกที่เก่าที่สุดในประเทศอินเดียภาคใต้นั้นใช้ตัวอักษรแบบพระเจ้าอโศกมหาราช ซึ่งแพร่หลายตั้งแต่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอินเดียลงไปยังภาคใต้ และในระยะหลังสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ตัวอักษรแบบนี้ก็ยังใช้กันอยู่อีก ด้วยเหตุนี้เองศาสตราจารย์มาชมการ์ จึงสามารถเปรียบเทียบตัวอักษรในจารึกจากไวคาณได้กับตัวอักษรในจารึกของราชวงศ์กษณะทางภาคเหนือ เช่นเดียวกับศาสตราจารย์แบร์แกเนย์ สามารถเปรียบเทียบได้กับตัวอักษรในจารึกของรุทรามันทางภาคตะวันตก

นอกจากนี้ศาสตราจารย์ฟิลลิโอซาคต์ ยังได้กล่าวอีกว่าในประเทศอินเดียราวระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๖-๘ นั้น เป็นระยะที่เริ่มใช้ภาษาสันสกฤตในจารึกแทนที่ภาษาปรากฤตหรือมิถนะนั้นก็ใช้สลับกันหรือผสมกัน ลักษณะเช่นนี้ก็มิปรากฏอยู่ในวรรณคดีทางพุทธศาสนาด้วย เมื่อก่อนที่จะใช้ภาษาสันสกฤตแต่เพียงภาษาเดียว ทั้งนี้เพราะในขณะนั้นภาษาปรากฤตได้แบ่งแยกออก

เป็นหลายสาขา จนไม่อาจใช้เป็นภาษารวม
สำหรับชาวอินเดียได้ สำหรับในดินแดน
ทมิฬทางภาคใต้ของประเทศอินเดีย จารึกที่
เก่าที่สุดก็จารึกเป็นภาษาทมิฬ และไม่ปรากฏ
มีภาษาสันสกฤตปนกับภาษาปรากฤต คงมี
แต่ภาษาสันสกฤตปนกับภาษาทมิฬ หรือ
ภาษาสันสกฤตปนกับภาษามลยาฬัม ซึ่งก็
เป็นของในชั้นหลัง

สำหรับจารึกในภาษาของอินเดียนอก
ประเทศอินเดีย ศาสตราจารย์ฟิลลิปโอซาค์
กล่าวว่าในชั้นต้นล้วนจารึกขึ้นในภาษาสัน-

สกฤตทั้งสิ้น จารึกภาษาพื้นเมืองเกิดขึ้นที
หลัง แล้วจึงมีจารึกภาษาทมิฬบ้าง แต่ก็ยัง
ไม่เคยค้นพบจารึกภาษาสันสกฤตปนภาษา
ปรากฤต หรือภาษาปรากฤตล้วน ๆ เลย (ใน
กรณีหลังนี้ยกเว้นภาคกลางของทวีปเอเชีย)
สำหรับจารึกจากไวคานูนัน ศาสตราจารย์
ฟิลลิป โอซาค์อธิบายว่าแม้จะจารึกในภาษา
สันสกฤตก็จริง แต่ต้นเค้าเดิมก็คงมาจาก
ประเพณีทมิฬ และคงไม่ใช่จารึกในพุทธ-
ศาสนาดังที่เคยเชื่อกันอยู่ด้วย
ต่อไปนี่คือจารึกจากไวคานูนันและคำ-
แปล

จารึก

- บรรทัดที่ ๑-๕ ลมเลือนมาก คงเหลือแต่ตัวอักษรเพียงบางตัวเท่านั้น
- บรรทัดที่ ๖ ----- ปรชานาญ กรุณ
- บรรทัดที่ ๗ ----- . . สฤโต . ปุรตมวิชยาย (วาเทา ใจ) --
- บรรทัดที่ ๘ --- เว สฤททิวส (สุย) . (เปา) รุณนม (า) สุขามุ อชฺฌาปีตํ สทลี ราช (ว)
เร (ณ)
- บรรทัดที่ ๙ --- ต (ฑ) โ (ช) ตุไตรรุ นนุ ราชศตว(า) กมฤตม ปี่พนตุ สุวีमारราชกุลว(งศ)
- บรรทัดที่ ๑๐ -- (ภ)ยณเนน สุวีमार (เปาตุร) (ต) นยากุลนนุเทเนน อชฺฌาปีตํ สุวชนส(ช)
- บรรทัดที่ ๑๑ -- . มทุเย วากุย์ ปรชاهی ตกริ กริโณเร วูวเรน โลกสุยาสุย คตาคติ วิ
- บรรทัดที่ ๑๒ - ตา สิงฺหาสนาทุชฺยาสินาะ ปุเตร ภูวตริ ตนตุ (เ) ก สุวสมักรณจนุเทนามุ
- บรรทัดที่ ๑๓ - . ปตุณฺษ ยตุ กิจฺจิทุ รัชติ สุวรุณนม อปี่ วา สสุถาวรณฺย ชนุคมม โภษฐาการก.

บรรทัดที่ ๑๔ - คัมภีร์ปริยหิตะ สรรววิ วิชาญ (ภู) มาชา ตฤ เอตม มขานชญาต์ ภวิญไยรุ อปี รา(ช)

บรรทัดที่ ๑๕ - รุ อณุมนตวีย์ . . . วิทิม วสตุ จ เม ภุตตตยสย วิรสย

วัตถุประสงค์การเผยแพร่ :
เพื่อการศึกษาเท่านั้น For Educational

คำแปล

บรรทัดที่ ๖ ความกรุณาต่อสรรพสัตว์ . . .

บรรทัดที่ ๗ สกิต . . . เพื่อชัยชนะครั้งแรก . . .

บรรทัดที่ ๘ . . . วันขึ้น ๑๕ ค่ำ . . . พระจันทร์เต็มดวง ได้รับคำสั่งให้มาประชุมจากพระราชอำนาจ
ประเสริฐสุด . . .

บรรทัดที่ ๙ . . . กับปโรหิตของพระองค์ ของจดหมายอมฤตจากพระวาจจาจำนวนร้อยแห่งพระราช
สกลวงศและสับเซอสายลงมาแต่พระเจ้าศรีมาระ

บรรทัดที่ ๑๐ . . . ด้วยทั้งเครื่องประดับ . . . จากผู้ซึ่งเป็นทนายคนแห่งสกลของพระธิดาแห่งพระ
ราชันย์ดาของพระเจ้าศรีมาระ . . . ได้รับคำสั่ง . . . ทำให้เกิดความสัมพันธ์ . . .

บรรทัดที่ ๑๑ . . . ท่ามกลาง . . . คำสั่งที่ทำให้สรรพสัตว์ได้ประโยชน์ โดยกริน^๓ ๕ ท่านที่
ที่สุด . . . ซอกและทางแห่งโลกนี้ . . .

บรรทัดที่ ๑๒ . . . ผู้ซึ่งประทับอยู่เหนือราชบัลลังก์ . . . ด้วยความปรารถนาที่จะกระทำให้เท่ากัน
ซึ่งทรัพย์สินสมบัติอันได้แก่บุตร น้องชาย บุคคลชั้นหลัง . . .

บรรทัดที่ ๑๓ ทุกสิ่งที่มีอยู่แม้จะเป็นเงินหรือทอง ทุกสิ่งที่มีชีวิตและเป็นวัตถุ (ใน) ที่องพระ
คลัง . . .

บรรทัดที่ ๑๔ . . . ทุกสิ่งนั้นได้อุทิศโดยข้าพเจ้าเพื่อให้เป็นทนายคนและเป็นประโยชน์ คือสิ่งนั้น
ที่ข้าพเจ้าได้อุทิศ เช่นเดียวกับโดยพระราชาในอนาคต . . .

บรรทัดที่ ๑๕ . . . วัตถุประสงค์ที่จะต้องได้รับความเห็นชอบ . . . และรับรู้โดยเสนาบดีของข้าพเจ้าชื่อ
วีร . . .

สำหรับศักร” ซึ่งตรงกับคำว่า “ปรานตกะ” แต่คำว่า “ศรีมาระ” ก็ไม่อาจแปลว่า “ผู้ที่ เป็นความตายสำหรับโชค” หรือ “ความ ตายที่เป็นโชค” ได้ คำภาษาทมิฬว่า “มา รัน” เป็นพระนามสำหรับพระราชาใน ราชวงศ์ปาณฑุยะที่เมืองมคฺไรวและศาสตรา- จารย์ฟีลลิโอซาค์ก็คิดว่าคำนี้เองคงกลายมา เป็นภาษาสันสกฤตว่า “ศรีมาระ” ภาษาสัน- สกฤตไม่อาจให้ความแตกต่างระหว่าง “ร” ๒ ตัว ในภาษาทมิฬได้ คือ ร เช่นเดียวกับ ในภาษาสันสกฤต และ ร ในภาษาทมิฬ (ณ ที่นี้ใช้ ร ที่พิมพ์ด้วยตัวเอน) ด้วยเหตุนี้เอง คำว่า “มารัน” ในภาษาทมิฬ จึงกลายเป็น “มาระ” ในภาษาสันสกฤต ตำแหน่งว่า “มา รัน” ได้ปรากฏอยู่แล้วแก่พระราชาในราช- วงศ์ปาณฑุยะในวรรณคดีภาษาทมิฬตั้งแต่ ราวพุทธศตวรรษที่ ๖-๘ คือ ร่วมสมัยกับ ศิลาจารึกที่โวคาญ ในราชวงศ์ปาณฑุยะสมัย หลังตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๖ ปรากฏ มีพระเจ้าแผ่นดินทรงพระนามว่า มารวรรมัน ๔ องค์ และองค์หนึ่งทรงพระนามว่า ศรี- มาระ ศรีวิมลละ ตามพระนามภาษาสันสกฤต พระองค์ทรงครองราชย์ระหว่าง พ.ศ. ๑๓๕๘ - ๑๔๐๕

ดังนั้นศาสตราจารย์ฟีลลิโอซาค์จึง กล่าวสรุปว่าจารึกที่โวคาญแสดงให้เห็นว่า ประเพณีตามแบบศาสนายินดู ไม่ใช่ศาสนา

พุทธ จากประเทศอินเดียนำมาได้ ได้มา ปรากฏขึ้นบนฝั่งตะวันออกของแหลมอินโด- จีนระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๖ - ๘ ศาสตรา- จารย์ฟีลลิโอซาค์ไม่แน่ใจว่า พระเจ้าศรีมาระ จะเป็นองค์เดียวกับพันเซะมัน ในจดหมาย เหตุจีนหรือไม่ และถึงอย่างไรก็ตามพระเจ้า ศรีมาระ นี้ก็มีพระชนม์อยู่ก่อนสมัยจารึกที่โว- คาญ เพราะจารึกกล่าวว่าผู้สร้างจารึกนี้เป็น “ที่ชื่นชมแห่งสกุลของพระธิดาแห่งพระราช- นัดดาของพระเจ้าศรีมาระ” เหตุนี้จึงเป็น ผู้ที่อยู่ในเชื้อสายที่ห่างไกล ศาสตราจารย์ ฟีลลิโอซาค์คิดว่าอาจจะไม่ได้เป็น โอรสของ พระราชปนัดดาแห่งพระเจ้าศรีมาระด้วยซ้ำ เพราะเหตุว่าพระองค์เป็นแต่เพียง “ที่ชื่นชม แห่งสกุล” เท่านั้น ศาสตราจารย์ฟีลลิโอซาค์ ได้แนะนำว่าพระเจ้าศรีมาระอาจจะไม่ได้ เคยครอง ราชย์ในแหลมอินโดจีนเลย พระ- องค์อาจเป็นพระราชาในราชวงศ์ปาณฑุยะ ทางประเทศอินเดียนำได้ ดังที่ตำแหน่ง “มารัน” ปงให้เห็น และอาจเป็นเพียงเชื้อ- สายของพระองค์เท่านั้นที่มาแสดงให้เห็นถึง ประเพณีของราชวงศ์ปาณฑุยะในอาณาจักร ในแหลมอินโดจีน

ผู้เรียบเรียงหวังว่าบทความใหม่ เกี่ยวกับศิลาจารึกจากโวคาญนี้ คงจะ เป็นที่สนใจของท่านทั้งหลายผู้ใฝ่ใจใน วิชาโบราณคดีโดยทั่วกัน.

เชิงอรรถ

๑. พระราชาและช่าง คือ “กริน”
ได้แก่ผู้ทำกร คือ แขนและวง

ศาสตราจารย์ฟิลลิโอสาค์ยังได้กล่าว
คัดค้านความเห็นของศาสตราจารย์ฟิโนต์
และนายกัลยาณ กุมาร สรรกรร อีกว่าจารึก
จากไวคาญนี้ ไม่ได้สร้างขึ้นในพุทธศาสนา
ศาสตราจารย์ฟิลลิโอสาค์กล่าวว่า “มาระ”
นี่ก็คือพระยามารที่พระพุทธเจ้าทรงทรมาน
ให้พ่ายแพ้ไปนั่นเอง เหตุุนั้นในนักษัตริย์ที่
ทรงนับถือพุทธศาสนาจะทรงพระนามว่า
“ศรีมาระ” เล่า นายภคตจริยะก็ได้กล่าวไว้
เช่นเดียวกันในบทความที่แต่งขึ้นเมื่อ พ.ศ.
๒๕๐๔ ว่าหลักฐานที่อ้างว่าจารึกที่ไวคาญ
สลักขึ้นในพุทธศานานัน้ออนมาก

ศาสตราจารย์ฟิลลิโอสาค์ได้อธิบาย
อีกว่าคำอธิบายของศาสตราจารย์ฟิโนต์ที่ว่า
“โลกัสยาสะ คตาคติ” เป็นความหมายทาง
พุทธศาสนาเพราะหมายถึงสังสารวัฏนี้
ความจริงคำกล่าวเช่นนี้ก็มิปรากฏอยู่เช่น
เดียวกันในคัมภีร์รามายณะ และตามคำอธิบาย
ของพระรามเอง “คตาคติ” ก็หมายถึง
การจากไปยังโลกอื่นและย้อนกลับมายังโลกนี้
อีก ความกรุณาต่อสรรพสัตว์ (“ปรชานาม
กรุณะ”) ในพุทธศาสนาก็เป็นพรหมวิหาร

ข้อหนึ่ง และในสมัยที่ประเทศอินเดียติดต่อกับ
กับแหลมอินโดจีน พวกที่นับถือศาสนา
พราหมณ์ในประเทศอินเดียภาคใต้ก็กล่าวว่า
“กรุณา” หรือที่เรียกในภาษาทมิฬว่า “อรุห”
นี่ เป็นความคือนัยใหญ่ประการหนึ่งของ
พระอิศวรต่อมวลมนุษยและสัตว์ สำหรับการ
อุทิศทรัพย์สมบัติทั้งหมดตั้งที่มีกล่าวไว้ใน
จารึกที่ไวคาญ ศาสตราจารย์จ.หิพราภก็ได้
กล่าวว่ามีอยู่แล้วในคัมภีร์ศตบถพราหมณ์ซึ่ง
กล่าวไว้ว่าเป็นกิจพิธีชีวิต อติราตร นอก
จากนี้ในหนังสือเรื่องรวงศ์ของกาลิหาร
รัตนกวี พระรหมก็ได้ประกอบกิจพิธีนี้คืออุทิศ
ทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพระองค์ออกเป็น
ทาน วรรณคดีภาษาทมิฬซึ่งไม่ได้รับอิทธิพล
จากคัมภีร์พระเวทหรือพุทธศาสนา ก็ได้
กล่าวถึงกิจพิธีนี้เช่นเดียวกันในราวระหว่าง
พุทธศตวรรษที่ ๖-๘

นอกจากนี้ศาสตราจารย์ฟิลลิโอสาค์
ยังได้ชี้แจงอีกว่าคำในภาษาทมิฬอาจทำให้
เราสามารถเข้าใจในพระนาม “ศรีมาระ” ได้
คำว่า “มาระ” คือ “ความตาย” นั้นได้เคย
ปรากฏในพระนามภาษาสันสกฤตของพระ-
ราชาหลายพระองค์ แต่ก็ไม่เคยใช้โดด ๆ
เลย มักจะผสมอยู่กับคำว่า “ปร” เช่น
“ปรมาระ” ซึ่งแปลว่า “ผู้ที่เป็นความตาย